

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: SLOT Group, a. s.**, IČ: 627 41 560, se sídlem v Karlových Varech, ul. Jáchymovská č. p. 142, PSČ 360 10, zastoupené obecnou zmocněnkyní Mgr. T. S., bytem „X“, **proti žalovanému: Magistrátu města Ústí nad Labem, finanční odbor**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 2336//8, PSČ 401 00, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2012, č. j. MM/FO/59555/2012,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasně podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 5. 11. 2012, č. j. MM/FO/59555/2012, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti platebnímu výměru Úřadu městského obvodu Ústí nad Labem – Město, ekonomický odbor (dále jen „správce poplatku“), ze dne 23. 4. 2012, č. 2/2012, č. j. 4233/2012, ev. č. 8352/2012, kterým byl žalobkyni ve smyslu ust. § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), vyměřen včas nezaplacený místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu v celkové výši 22.153,-Kč za období 4. čtvrtletí 2010 až 3. čtvrtletí 2011. Současně se

žalobkyně domáhala, aby soud zrušil i platební výměr a žalované straně uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

V obsáhlé žalobě žalobkyně obecně namítla, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zasahují do jejích ústavně a mezinárodněprávně garantovaných vlastnických práv ve smyslu čl. 11 odst. 1, odst. 5 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a dále porušují povinnost šetřit podstatu základních lidských práv a svobod při uplatňování státní moci ve smyslu čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1, 4 Listiny základních práv a svobod.

Dále žalobkyně namítla nesprávné posouzení předmětu zpoplatnění místními poplatky ve smyslu ust. § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích ze strany správních orgánů obou stupňů, když zcela nesprávně posoudily otázku, co má být v případě provozování centrálního loterijního systému s interaktivními videoloterijními terminály považováno za technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. V důsledku této chybné interpretace došlo následně k vydání platebního výměru, který je ovšem v rozporu se zákonem o místních poplatcích a zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných obdobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), a v rozporu s obecně závaznými vyhláškami Statutárního města Ústí nad Labem č. 3/2010 a č. 4/2010, obě s názvem o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „vyhláška č. 3/2010“ a „vyhláška č. 4/2010“). Podle žalobkyně měl být předmětem zpoplatnění centrální loterijní systém jako celek, a nikoli jednotlivá koncová zařízení ve formě interaktivních videoloterijních terminálů. Základem pro výklad pojmu jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu má být ust. § 1 odst. 1 zákona o loteriích, na základě kterého je nutné dospět k závěru, že centrální loterijní systém tvoří jeden funkčně nedělitelný celek, který se skládá z centrální řídicí jednotky, místní kontrolní jednotky a koncových terminálů sloužících pouze jako zobrazovací jednotky. Na podporu svých tvrzení žalobkyně odkázala na Standard centrálního loterijního systému s interaktivními videoloterijními terminály vydaný Ministerstvem financí pro účely povolovacího řízení ze dne 17. 12. 2008 a také na vyjádření Elektrozkušebního ústavu, s. p., např. ze dne 7. 6. 2010, sp. zn. 91-100/2010, nebo ze dne 30. 6. 2010, které bylo poskytnuto společně s Institutem pro testování a certifikaci, a. s. Dle žalobkyně předmětem povolení podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích je přitom pouze centrální loterijní systém jako celek, a nikoli jednotlivé koncové terminály. Koncové terminály jsou pouhou součástí centrálního loterijního systému, a nejsou tedy samostatně provozovány ani povolovány. Jejich seznam a umístění je uveden v povolení vydaném Ministerstvem financí. V případě změn v počtu koncových terminálů je tento seznam pouze doplněn a není vydáváno nové povolení. Na podporu tohoto názoru pak žalobkyně zmínila rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2008, č. j. 5 Afs 38/2008 - 139, a ze dne 24. 2. 2010, č. j. 9 Afs 66/2009 - 263, a poukázala na odlišnost v předmětu zpoplatnění dle zákona o místních poplatcích a dle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správních poplatcích“). Žalobkyně proto trvá na tom, že správní orgány obou stupňů se dopustily nesprávného výkladu zákona o místních poplatcích a vydaly nezákonná rozhodnutí, když předmětem místního poplatku nesprávně učinily jednotlivé koncové terminály namísto centrálního loterijního systému jako nedělitelného technického zařízení.

Vedle toho žalobkyně napadla postup správních orgánů obou stupňů z hlediska

nerespektování obecných právních zásad, zejména zásady „v pochybnostech mírněji“ resp. „ve prospěch poplatníka“ (*in dubio mitius*, resp. *in dubio pro libertate*), kdy v případě nejednoznačné právní úpravy ukládající povinnosti soukromému subjektu vůči státu musí být vždy aplikován výklad ve prospěch soukromého subjektu, resp. výklad, který vůbec či co nejméně zasahuje do práv či svobod soukromého subjektu. Jelikož podle žalobkyně je pojem jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu nejednoznačný, neboť v případě centrálního loterijního systému a jednotlivých koncových terminálů není zřejmé, co má být předmětem zpoplatnění, je třeba tuto zásadu v souzených věcech aplikovat, což koresponduje závěrům obsaženým v nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 8. 2010, sp. zn. III. ÚS 939/10, v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006 - 155, nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44.

Závěrem žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatečné zdůvodnění, neboť rozhodnutí se řádně, tj. přesvědčivě s jasně seznatelnými důvody a úvahami, a plně nevypořádává s odvolacími námitkami žalobkyně, čímž došlo k porušení jejího práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně má za to, že žalovaný se zejména nijak nevyjádřil k jejímu výkladu pojmu „technické herní zařízení“, a na podporu svého názoru o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí zmínila rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004 – 75.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci v písemném vyjádření k žalobě pak žalovaný stručně uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě řádného a včasného odvolání žalobkyně, přičemž v rámci odvolacího řízení bylo zjištěno, že platební výměr byl vydán v souladu s platnou legislativou včetně zákona o místních poplatcích a vyhláškami č. 3/2010 a č. 4/2010. K tomu doplnil, že správce poplatku v poplatkovém řízení postupoval zákonným způsobem, a proto jeho platební výměr potvrdil. Legitimnost postupu správních orgánů obou stupňů podporuje nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/2012, který návrh na konstatování protiústavnosti ust. § 1 písm. g) a ust. § 10a zákona o místních poplatcích ve znění zákona č. 183/2010 Sb. před novelizací provedenou zákonem č. 458/2010 Sb. zamítl.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť zmocněnkyně žalobkyně po nařízení ústního jednání výslovně souhlasila s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez ústního projednání, a žalovaný ústní projednání věci nepožadoval.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející platební výměr správce poplatku soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho

část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze poplatkové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu neshledal žalobu naprosto důvodnou.

Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný se zejména nijak nevyjádřil k jejímu výkladu pojmu „technické herní zařízení“ a že své zdůvodnění přesvědčivě nepodložil jasně seznatelnými důvody a úvahami. Soud shledal, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je koncipováno stručněji, nicméně výstižně a poskytuje přiměřené reakce na všechny námitky, které žalobkyně uplatnila v odvolání. Žalovaný přitom námitky žalobkyně ohledně výkladu pojmu „technické herní zařízení“ neopomenul, když se jimi zabýval na str. 5 a 6 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, s tím, že je vyhodnotil jako neopodstatněné. V této souvislosti žalovaný dovodil, že mu nepřísluší posuzovat výklad daného pojmu, jelikož v řízení postupuje v souladu s platnými zákony a metodickými sděleními Ministerstva financí, a to č.j. 26/86 323/2010 a č.j. 26/121 335/2010 – 262. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný náležitě popsal skutkový stav a relevantní právní úpravu, na nichž vystavěl své rozhodnutí, přičemž srozumitelně vysvětlil, proč žalobkyni zpochybňovaný místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu v daných obdobích je třeba vyměřit. Žalobou napadené rozhodnutí proto soud shledal přezkoumatelné, a tedy nezatížené vadou řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z jednotlivých žalobních tvrzení podle názoru soudu vyplývá spíše nesouhlas žalobkyně s právními závěry žalovaného a potažmo správce poplatku. Žalobkyně by v této souvislosti ovšem měla vzít v potaz, že správnost, či nesprávnost argumentace žalované strany není otázkou přezkoumatelnosti napadených rozhodnutí, nýbrž jejich zákonnosti, která bude posouzena níže.

K námitkám žalobkyně o protiústavnosti přijaté právní úpravy obsažené v zákoně o místních poplatcích, soud uvádí, že soulad této právní úpravy s ústavním pořádkem již posuzoval Ústavní soud v nálezu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, který je publikován pod č. 39/2013 Sb. a také na www.usoud.cz. V tomto nálezu Ústavní soud shledal legislativní proces přijetí novely zákona o místních poplatcích v podobě zákona č. 183/2010 Sb. v souladu se zákonem. Zdejší soud se závěrem Ústavního soudu ztotožnil, navíc podle čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR je vykonatelný nálezh Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby. Proto i soud v předmětné věci je vázán uvedeným nálezhem Ústavního soudu a nemůže se od něj odchýlit (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 2 Afs 180/2004 – 44, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Dále soud uvádí, že předmětem rozhodnutí správce poplatku a žalovaného bylo stanovení výše poplatku za provozování jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Žalovaný posoudil počet zpoplatněných zařízení povolených Ministerstvem financí na rozdíl od žalobkyně, která má za to, že v rozhodné době měl být zpoplatněn pouze centrální loterijní systém. V dané věci jde

tedy primárně o právní posouzení předmětu poplatkové povinnosti. Správní orgány se přitom při stanovení výše poplatkové povinnosti opřely o obecně závazné vyhlášky Statutárního města Ústí nad Labem č. 3/2010 a č. 4/2010.

Podle ust. § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích může obec vybírat mj. i uvedený poplatek, tj. poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ 15). Obsah indexu 15) a poznámky pod čarou přitom znamenal odkaz na zákon o loteriích. Žalovaný dospěl k závěru, že předmětem poplatku dle ust. § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích jsou povolené výherní hrací přístroje a veškerá jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí a pod pojem „jiné technické herní zařízení“ je možno zařadit zařízení herní, technická, jiná než výherní hrací přístroje, přičemž v případě žalobkyně je počet zpoplatněných jiných technických zařízení roven počtu koncových interaktivních videoloterijních zařízení. S tímto závěrem žalovaného se soud plně ztotožnil, jak soud rozvede detailně níže.

Stanovení místních poplatků patří do samostatné působnosti obce, přičemž tyto poplatky může obec zavést obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůtu pro splnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatku (k tomu srov. § 14 odst. 1 a § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích). Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podléhá každý hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ a platí jej jeho provozovatel. Z výše citovaného ust. § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích vyplývá, že obce mají právo vybírat poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, když tímto „jiným právním předpisem“ lze ve smyslu odkazu uvedeného v indexu 15), tj. v poznámce pod čarou, rozumět zákon o loteriích. Podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích může Ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou uvedeny v části I. až IV. tohoto zákona s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny a použije se přitom přiměřeně ust. části I. až IV. zákona. Je sice pravdou, že zákon o loteriích neuvádí výslovnou definici pojmu „jiné technické herní zařízení“, avšak z ust. § 1 odst. 1 zákona o loteriích (hru lze provádět pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení), či z ust. § 2 písm. e) zákona o loteriích (sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení) lze vyvodit závěr o tom, že „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka“, „místní kontrolní jednotka“, tak ve formě „koncové zařízení, interaktivní videoloterijní terminál.“ Pod pojem „povolené Ministerstvem financí“ je možné zařadit nejen povolení pro centrální jednotku a alespoň jedno koncové zařízení, ale i následně vydávaná povolení pro další koncová zařízení, neboť pro každé z nich vydává Ministerstvo financí konkrétní povolení (v příslušném rozhodnutí je toto koncové zařízení individuálně určeno). Jestliže Ministerstvo financí žalobkyni povolilo provozování loterie a jiné podobné hry podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž se jednalo o centrální loterijní systém, tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterijními terminály, tak bylo oprávněno tím spíše povolit jednotlivé koncové

interaktivní videoloterijní terminály, přičemž jejich provozování a umístění Ministerstvo financí i schválilo. Význam slov „povoluje“ a „schvaluje“ není natolik rozdílný, aby soud mohl přisvědčit účelovému tvrzení žalobkyně o tom, že když Ministerstvo financí rozhodlo o povolení provozování loterie nebo jiné podobné hry a schválilo umístění a provozování zařízení v konkrétních provozovnách, nejsou koncové videoloterijní terminály předmětem povolení. Soud nemá pochyb o tom, že povolení udělené Ministerstvem financí žalobkyni je povolením podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, tj. povolením loterie a jiné podobné hry, když v povolení je uveden způsob provozování této hry, tj. centrální loterijní systém s centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými terminály.

Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry, a toto je také jednotlivým povolením specifikováno. Jde o loterie a jiné podobné hry neupravené v části I. až IV. zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž do této kategorie her patří nesporně i hry provozované prostřednictvím centrálního loterijního systému včetně interaktivních videoloterijních terminálů, které by bez povolení herního zařízení, jež realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra obsažena, nebylo možné provozovat. Z pohledu funkčnosti a nedělitelnosti je nutné považovat za „jiné technické herní zařízení“, které je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces, podle ust. § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy za předmět místního poplatku, centrální jednotku a jeden kus interaktivního videoloterijního terminálu. Ministerstvo financí tak je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterijního systému. Jestliže Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru, neuvedenou v části I. až IV. zákona o loteriích, je jeho povinností, vyplývající z ust. § 50 odst. 3 tohoto zákona, přiměřeně použít ust. části I. až IV. zákona o loteriích tzn., že musí přiměřeně aplikovat ustanovení týkající se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry, uvedené v části I. až IV. zákona o loteriích, tj. mimo jiné i schválení umístění „jiného technického herního zařízení“. Výše uvedené závěry soudu odpovídají i právnímu názoru Ústavního soudu vyslovenému v jeho nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, který je publikován pod č. 202/2011 Sb. a také na www.usoud.cz a z něhož vyplývá, že videoloterijní terminály, jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, jsou podřazeny pod širší definici podle ust. § 2 písm. e) zákona o loteriích, neboť se jedná nepochybně o zařízení výherním hracím přístrojem podobná a sloužící k témuž účelu. Soud přitom neshledal, že by odlišnost v předmětu zpoplatnění dle zákona o místních poplatcích a zákona o správních poplatcích měla negativní dopad na správnost vyloženého právního názoru soudu.

Technickou vlastnost, že koncové videoloterijní systémy samy o sobě nejsou samostatně způsobilé k tomu, aby jimi byla provozována hra, když žalobkyně se dovolává Standardu centrálního loterijního systému s interaktivními videoloterijními terminály vydaného Ministerstvem financí pro účely povolovacího řízení ze dne 17. 12. 2008 a také vyjádření Elektrozkušebního ústavu, s. p., např. ze dne 7. 6. 2010, sp. zn. 91-100/2010, nebo ze dne 30. 6. 2010, které bylo poskytnuto společně s Institutem pro testování a certifikaci,

a. s., soud nikterak nespornuje. Ovšem soud poukazuje na to, že žalobkyně ve vztahu k předmětu poplatkové povinnosti přeceňuje právní význam této technické vlastnosti. Podstatné totiž je to, že celou hru lze provést právě na jednom místě, u jednoho koncového interaktivního videoloterijního terminálu.

Na základě výše uvedených úvah soud dospěl k závěru, že v projednávané věci existovaly zákonné předpoklady pro stanovení a placení výše zmíněné poplatkové povinnosti za jiná technická herní zařízení, tj. za koncové interaktivní videoloterijní terminály, když v případě žalobkyní provozovaných herních zařízení vznikla žalobkyni zákonná povinnost platit místní poplatek podle ust. § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích. V případě žalobkyně se jednalo o povolenou loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a zároveň se jednalo o „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Současně žalobkyně splnila ohlašovací povinnost ke správci poplatku, k jehož placení jí povinnost vznikla, přičemž žalobkyní výše zmíněné důvody, směřující proti stanovení této povinnosti, neobstály.

Nad rámec uvedené argumentace soud považuje za vhodné doplnit, že pokud by byl akceptován právní náhled žalobkyně na věc, tak by byla připuštěna nerovnost mezi jednotlivými provozovateli jako poplatníky, když poplatek ve stejné výši by hradili provozovatelé s různým počtem provozovaných koncových videoloterijních terminálů. Takový výklad soud pro jeho absurdní důsledky odmítá. Vedle toho nelze opomíjet celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákonodárce umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území, a proto je z tohoto hlediska důležité, kde jsou umístěny jednotlivé koncové interaktivní videoloterijní terminály. V případě, že by za jednotku, z níž se odvádí poplatek, byla považována pouze centrální loterní jednotka, mohli by provozovatelé interaktivních videoloterijních terminálů umístit v dané obci nespočet konečných přístrojů určených pro hru a naprosto by tak byl popřen smysl a účel daného místního poplatku a přijatých norem. Právní výklad učiněný žalobkyní zjevně koliduje s nálezem Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, který je publikován pod č. 293/2011 Sb. a také na www.usoud.cz a z něhož plyne, že je notorií, že loterie a jiné podobné hry se vyskytují převážně na okraji společensky akceptovaných aktivit s tím, že nelze připustit takový výklad podústavních předpisů, který by ve svém důsledku vedl k popření ústavně zaručeného práva územních samosprávných celků na samosprávu v tom smyslu, že by obce byly zbaveny možnosti rozhodovat ve formě obecně závazných vyhlášek o tom, kde se mohou na jejím území vyskytovat provozovny loterií a jiných podobných her, bez ohledu na to, jaké je jejich vnitřní technické uspořádání. Žalobkyně by měla vzít v potaz, že z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím jakého mechanismu je povolená loterie či hra provozována, nýbrž klíčová je především její vnější forma zpřístupněná uživateli. Dále soud podotýká, že z přijetí následné právní úpravy novelizující zákon o místních poplatcích, a to v podobě novelizujícího zákona č. 300/2011 Sb., kdy předmětem poplatkové povinnosti učinil zákonodárce výslovně přímo každý jednotlivý koncový terminál provozovaný prostřednictvím centrálního loterního systému, nelze dovozovat změnu předmětu poplatkové povinnosti. Není výjimkou, když zákonodárce v oblasti správního práva přistoupí k preciznímu vymezení již v platném právu stanovených práv a povinností téhož obsahu.

K námitkám žalobkyně, že správní orgány obou stupňů při svém postupu nerespektovaly zejména obecné právní zásady „v pochybnostech mírněji“ resp. „ve prospěch poplatníka“ (*in dubio mitius*, resp. *in dubio pro libertate*), soud uvádí, že se jedná o zásady, jejichž aplikace má v obecné rovině ve správním právu své ústavněprávní opodstatnění za situace, pokud je splněna premisa existence konkurenčních racionálně akceptovatelných právních výkladů. Tato premisa ovšem v daném případě dle názoru soudu nebyla dána, když žalobkyně postavila výklad pojmu „jiné technické herní zařízení“ na ryze technických vlastnostech hry na interaktivních videoloterijních terminálech a zcela odhlédla od smyslu a účelu sporného ustanovení zákona o místních poplatcích, jak již byl vysvětlen výše. V daném případě se tedy nejedná o situaci, kdy proti sobě stojí dva rovnocenné výklady, neboť výklad zastávaný žalobkyní postavený na technickém hledisku herního procesu neobstojí a je zřejmé, že standardními výkladovými metodami je nutno dospět k jednoznačnému vymezení předmětu poplatkové povinnosti – kterým je každý koncový videoloterijní terminál povolený Ministerstvem financí.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. V daném případě žalobkyně provozovala povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a toto „jiné technické herní zařízení“ bylo povolené Ministerstvem financí podle zákona o loteriích. V případě žalobkyně tak byly splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo možno každý její povolený koncový interaktivní videoloterijní terminál centrálního loterijního systému subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ust. § 1 písm. g) a ust. § 10a zákona o místních poplatcích. Učiněné závěry plně korespondují stávající konstantní judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz (k tomu srov. např. jeho rozsudky ze dne 29. 11. 2013, č. j. 5 Afs 72/2013 - 42, ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 29/2013 - 34, ze dne 25. 7. 2013, č. j. 2 Afs 57/2013 - 34, ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 - 26, ze dne 22. 11. 2013, č. j. 1 Afs 75/2013 - 90, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 Afs 60/2013 - 131, 22. 7. 2014, č. j. 9 Afs 63/2013 - 84 a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 55/2013 - 37, a zejména pak ze dne 23. 5. 2014, č. j. 4 As 28/2014 - 40, který byl vydán na základě obdobné žaloby podané přímo žalobkyní).

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované straně náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly a ta je navíc ani nepožadovala.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 24. června 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová